

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg må afvise beskyldningen om at have bragt noget i en syltekrug: det har vi i hvert fald ikke deltaget i. Vi vil meget gerne have dette forslag viderebehandlet, men vi må også have det udformet sådan, at det, den dag det er lov, ikke har alle disse tekniske problemer og omgælsmuligheder.

Glønborg (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan i nogen grad tilsluttes sig Det Radikale Venstres forslag om offentlighed i partiregnskaber.

Vi er enige i, at det ikke er hensigtsmæssigt, at særinteresser kan købe indflydelse ved at sponsorere en folketingskandidat eller et parti. Denne form for støtte til enkelte politikere eller til partier kan godt komme i strid med en demokratiopfattelse, hvor det er holdninger og åben strid om disse og ikke sponsorens pengepung, som er afgørende for, hvem der bliver valgt, og hvad der bliver ment.

Men forslaget rummer problemer, og jeg er bange for, at den enighed, som fru Pia Kjærsgaard mener at konstatere, vil være svær at finde i praksis, for vi er nok enige om nogle principper, men jeg tror slet ikke, vi er enige om, på hvilken måde disse principper skal udmøntes i et praktisk forslag. Derfor er vi simpelt hen nødt til at arbejde, nødt til at diskutere, og det at arbejde med en sag kalder jeg ikke at putte den i en syltekrug.

Der er ingen partier, som kan undvære opbakning fra vælgere, og det gælder naturligvis også på det økonomiske område. På den anden side har vælgere krav på ikke at komme i offentlighedens søgelys på grund af en mindre støtte til et parti.

Hvis det er betydelige beløb, der gives i støtte, kan der naturligvis være mistanke om, at enkeltpolitikere vil lade sig købe. Men lige så snart jeg har sagt »betydelige beløb«, skylder jeg næsten at give en definition af, hvad der er »betydelige beløb«, og i den forbindelse kan jeg godt sige ligeud, at 100.000 kr. ville betyde fantastisk meget i Kristeligt Folkepartis valg-budget, mens jeg ville tro, at Socialdemokratiet og De Konservative ikke lægger nogen særlig vægt på et beløb af den størrelsesorden. Hermed være ikke antydning, at vi skulle være lettere at købe end andre, men at det at fastsætte en be-

løbsgrænse nok i praksis vil vise sig at være umuligt. Jeg er altså meget skeptisk over for muligheden for at få fastsat en beløbsgrænse; vi må fastlægge nogle principper.

Jeg er enig i, at vi nok er nødt til at gøre forskel på personbidrag og organisationsbidrag. Vi skal have en vis form for offentlighed i regnskaberne, og jeg synes egentlig ikke, det er nogen dårlig tanke, De Radikale er inde på her, nemlig at man kan opgive i grupper og sige: så meget er fra privatpersoner, så meget er fra virksomheder, og så meget er fra organisationer. I øvrigt mener jeg, det må være rigtigt at forlange, at organisationsbidrag er forsynet med organisationens navn. For den vil det nemlig ikke være så nemt at omgå en eventuel beløbsgrænse, som det ville være for privatpersoner, der jo bare kan lade mutter og fatter og hver af ungerne levere hver sit bidrag.

Som justitsministeren og flere ordførere har været inde på, synes vi, at begrebet tvangsbidrag fra organisationer, som man i praksis er tvunget til at være medlem af, skulle have været inde i billedet her.

Derimod må jeg erklære mig helt uenig med hr. Dohrmann, som mener, at der foreligger en ny situation på grund af den vedtagne offentlige støtte til partierne. Jeg kan ikke se, at offentlige bidrag til et stykke partiarbejde, som er bestemt af alt andet end partiets politik og simpelt hen er bestemt efter, hvilken støtte vælgerne har givet dertil, har noget som helst med den foreliggende sag at gøre.

Preben Møller Hansen (FK):

Det er en udbredt opfattelse i store kredse af offentligheden, at de politiske partier mere eller mindre er forbyderorganisationer. Der er ikke i befolkningen den store tillid til de politiske partier, der burde være. Skønt de politiske partiers repræsentanter efter bedste evne forsøger at administrere den tillid, de har fået, er der desuagtet i befolkningen en lede ved de politiske partier.

Spørgsmålet er unægtelig: Hvordan kan det egentlig være, at udviklingen går den vej? Det er såre enkelt at forstå, hvis man bevæger sig blandt den del af befolkningen, der ikke er medlem af noget politisk parti. Først oplever de, at den tilstand, de lever i, bliver forværret for hver dag, der går, og dernæst oplever de, at man i dette Folketing gennemfører en lovgiv-